

פ ר ט י כ ל מ ט י 25/7

מישיבת ועדת העבודה ביום ד', ז' בניסן תשס"ח
10.15.1955 30.3.

י. גינזני	היו"ר ע. גוברין	גובחנו:
א. גימלס	ה. ברנר	
י. ריפתין	ב.צ. הרצל	
א. שוסטק	א. וילנסקה	
א. תבורי	ז. טברסקי	
ר. טרי		

פרוטים: טר רוזו ליו
טר ויינס

סדר היום: חוק שירות המדינה (גימלאות)

היו"ר ע. גוברין: אמרתי שח"כ טרי יהיה יושב-ראש הועדה לעניני חוק שירות המדינה. אמרתי שכל חברי ועדת העבודה חייבים להסתתף בה. אם מישהי מהסיעות שיש לה יותר חבר או פחות חבר לא תוכל להסתתף, אז לפי הנוהג הקבוע יוכלו למסור יפוי-כח כסוגיע להצבעות. אני טנצל על כך, שהועטס אתמול על הועדה עוטס יותר טדי גדול, טכיון טרציונו גם לטמוע את דעת איגוד רופאי המדינה. טני דברים אלה גרטו לתטכוכת.

י. ריפתין: אתה טצטט את עצמך, טאמרת דבר בטוף היטיבה הקודמת. אני רוצה להבין את הצטטה: אתה טתכוון לזה, טתהיה ועדת-טטונה?

היו"ר ע. גוברין: לא. זו ועדה בטטכות טלאה ולא ועדת-טטונה.

י. ריפתין: יש לי כה לומר לטאלת אופן הבירור של החוק הזה.

היו"ר ע. גוברין: הועדה יושבת, ורק בקטתי את ח"כ טרי לטבת בראטה. זו ועדת העבודה של הכנסת. רק הודעתי טכיון הועדה יכלא ח"כ טרי את טקוטיו, והקלתי על החברים באמרו טחברים טלא יוכלו במקרה להיות באיזח טהיא יטיבה, כפי טטוטכס כל הטנים בינינו - יוכלו למסור יפוי-כח לחבר אחר להצביע בעדם. אני הודעתי באופן ברור: ועדת העבודה בראטותו של ח"כ טרי תטפל בחוק עובדי המדינה. ועדת העבודה תמטיך את עניניה כרגיל.

י. ריפתין: בטלב טטוים תהיה לי הערה להצעה זו טלך, כי אינני טקבל עוד את הטיכום הזה.

ט ע י ף 14

טר ויינס: בטעיה זה למעטה רק הטאירו להצבעה את הדבר, אבל הטברתי טיש להוטיף ביטוק ליציאה לקצבה של עובד, וזה בגלל נכותו. הדבר בוטא עכטיו בניטוח חדט בפסקה (2).

היו"ר ע. גוברין: התיקון היה, טיכול לקום עובד טאיט לא יודע טהוא חולה, והוא טבקט טועדה רפואית תבדוק אותו; גם הוא יכול ביזמתו להוכיח טהוא נכה. זה התיקון.

י. ריפתין: בטעיה 14 יש לי הטתיגות אחרת לצבי, טטפר הטנים.

היו"ר ע. גוברין: על זה כבר הצבענו, והטתיגותך טטודה טט.

הצבעה: טעיה 14 בנוטח החדט - בתקבל.

ד. טרי:

כמעט כל החברים היושבים כאן טענו שתפול
במשך כשעה את ד"ר נוח, ב"כ ארגון רופאי
הפדינה, שהעלה את הערות הרופאים כרופאים ואת טענת העובדים המקדמאים
האחרים, בעיקר ביחס לסעיפים 15-16, אך כי היו לו הערות גם ביחס
לסעיפים אחרים. הוא טען שמי-הכללת שנות ההכשרה המקדמאית במנין
השנים בקטר לפנטיה הוא עונש לבעלי הכשרה זו, ועמד על כך ששנות
השירות בצבא אינן נכללות - והם חושבים שצריך לכלול זאת, בדומה
לכלל העובדים; כי עובד שפסידות שונות שוחרר משרות בצבא יש לו שירות
ארוך יותר מאשר לטי ששירת את המדינה.

כן העמיד דגש על זכות הפרישה בגיל 65

וטען כי לרגל התקדמות מדע הרפואה הוארכה תקופת חיל האדם ועובד
אינטלקטואלי בגיל 60 או 70 הוא יעיל ולעומת זאת עם צאתו לפנטיה לא
יוכל להתדר טיר בעבודה; וכן, כי יציאת אנשים לפנטיה בגיל 65 תסיל
מעטפה כבדה של פנטיה על המדינה אשר תפסיד שירותם של אנשים שהם עוד
במיטב יכולתם המקצועית והשכלית. הם הציעו להעלות את גיל חובת
הפרישה ל-70-68. הוא עמד על כך, שחובת פרישה אחרי עשר שנות שירות
למעשה תשאיר אדם, מהעובדים המקדמאים, במצב חמור כי בעשר שנים
הפנטיה היא בערך 20% מהמטכורת והדבר הזה לא ייתכן.

ב.צ. הרצל:

בסעיף 15 אני מציע להעלות את הגיל ל-68.
הרי אם אדם אינו מתאים, בגיל 60 כבר
אפשר להפסיק את עבודתו. טעל לגיל 60 זה בין כה וכה רק בהסכמה. גם
בחוק לביטוח לאומי מטאירים אפשרות של המשך העבודה בגיל 65.

מדוע אתה מציע 68?

היו"ר ע. גוברין:

ב.צ. הרצל:

אני מסכים גם ל-70, אבל לפחות 68. טעל
לגיל 60 העובד יכול לפרוש, אם הוא רוצה;
ואפשר לפטר אותו אם נציב השירות רוצה. טעל לגיל 60 אפשר להיטאר
בעבודה רק מתוך הסכמת הדדי ביניהם. אני מציע את הזכות הזאת של
העובד, במקום 65 להעלות לפחות ל-68.

מר רוזנליין:

המצב אינו בדיוק כך. הצעת החדק כרבע אומרת
שנציב השירות וטאי לפטר כשהגיע לגיל 60.
הנסיגה טרמה לנו שהרשות הזאת יכולה להיות עילה ללחץ קטנה מאד מכל
טיני אדדים, אבל הוא קיים. כלומר, המציאות תהיה, שלא בכל המקרים
נציב השירות יוכל לעשות זאת כשהוא ימצא לבחוק. בא החוק וקובע טייג:
בגיל 65 הוא טוכרח. הפתח להבטיח במקרים מסויימים, שאדם ימשיך
לעבוד אם הוא באמת יעיל, ניתן בסעיף 56 אשר מדבר על חוזים טיוחדים.
הייתי מציע לא לשנות את ההצעה הזאת.

א. טו טטט:

אינני יכול לטכנה כה אמר לנו ד"ר נאמן
בישיבה: שיש כמה טאות אנשים שהשאלה נובעת
להם, ובגלל כמה טאות אי-אפשר ליצור בחוק דבר שנוגע לעשרות אלפים.
האמת היא, שרוב העובדים כטיגיעו לגיל 65 צריכים לצאת לפנטיה אפילו
כשאינם רוצים. אבל אנחנו מאפשרים בהסכמה הדדית להאריך את השירות,
אם המדינה זקוקה לעובד והוא זקוק לעבודה.

אני מציע איפוא לקבל את העקרונות של אפשרות

המשך הסכמה הדדית, אבל גם - בגיל 65 ולא ס-68. ההבדל הוא, שעד 68
איננו חייב להורות, ואני אומר: הוא חייב להורות לצאת לפנטיה בגיל
65, אבל בהסכמה הדדית ביניהם אפשר להכטיין. אני אפילו איני רוצה
להגביל את הזמן של ההסכמה ההדדית. לפי ד"ר הרצל, איננו חייב להורות
ואין נפסקת תקופת השירות אוטומאטית בגיל 65.

מר ויינס:

יש הבדל יסודי בין שתי ההצעות. הצעת ח"כ
טוטטק פירושה, לטחוק את כל התוספת.

א. ריטלט:

אני מציע להוטיף, טיהיו טוגי עובדים סיפורטו
בתקנות, אשר הנציב חייב לעשות זאת רק
בהגיעם לגיל 68. צריכים להיות טוגי עובדים טיוחדים, שגיל החובה
לא יהיה 65 אלא 68.

פ. ויינברג: גם לפי הצעת המטעלה אפשר להעסיק עובד רק מתוך הסכם הדדי בינו ובין הנציב. המטעלה מציעה שבאותה תקופה, בין גיל 60 ל-65 אפשר יהיה להמשיך באותה צורה, אבל אחרי גיל 65 לא תהא אפשרות לבוא בהסכמה כזאת. ח"כ הראל מציע שגם אחרי 65 אפשר יהיה להמשיך במצב של ההסכמה השקטה הזאת, וח"כ שוסטק מציע שגם אחרי גיל 68 תהיה אפשרות כזו.

ז. טברסקי: עד גיל 65, צריך להיות כתוב: "חייב" כלפי כולם; אחרי 65 לא הייתי אוסרת שלט שנים לגבי כולם, כמו שמציע ח"כ הראל, אלא: "ולגבי עובדים מסוימים שעבודתם נחוצה למדינה, מתוך הסכם הדדי אפשר להאריך את תקופת השירות"; ואז זה ענין לתקנות.

י. ריפתין: השאלה היא, מהו הגבול הזה של הגיל שאנחנו קובעים אותו בתור גיל אבסולוטי, ואחרי זה אפשר שאדם ימשיך לעבוד. גם לי נראה שאין יסוד לקבוע גבול כזה, כמו שחושב ח"כ שוסטק. בדרך כלל טבעי שאדם יצא לפנסיה טרדונו. כאן הוא יכול להמשיך בלי הסכמה. הגבול בגילים ההם לגמרי אינו ברור, ביחס לרופאים ואנשי מדע למשל, נקבע גבול שאין לו יסוד במציאות. אינני יודע למה לנו להתחייב על ידי כך. אני חושב שדבר זה איננו עומד בפני טוב בחינה רציונאלית, ואני תומך מבחינה זו בהצעה שגם ח"כ טברסקי תופכת בה - הצעת ח"כ שוסטק.

א. וילנסקי: אני מציעה, שלמעלה מגיל 60 זה יהיה בהסכמה הדדית; אבל מה שנוגע לגיל 60, לא ברור לי אם הניסוח הזה אוסר שזכותו של העובד לצאת לפנסיה בגיל 60, כי הדבר מנוסח מנקודת מבט נציב השירות.

כ. רוזנלין: הדבר נאסר בסעיף 14(2).

היו"ר ע. גוברין: נראה לי שיש להשאיר את הסעיפים כמו שהם. אינני מקבל מה שאמר נציב השירות - שיש לחץ. אם יש לנו עסקים אנשים שטוב להחזיק אותם בשירות המדינה, אין לוותר עליהם. הועדה לא יכולה לדון בעניינים מסוג זה לפני לחץ. אני מדבר על העניין לגופו. זוהי ארץ של עליה וארץ של דור צעיר, ואנחנו מעוניינים שאנשים בגיל 65 יקבלו פנסיה ויצאו.

כשאנחנו מקבלים את הצעת ח"כ הראל, הרי פירושו של הדבר, שההסכם תלוי רק בצד אחד: באדם ולא בנציבות השירות, כי אם הוא איננו מסכים, אז אין הסכמה. סעיף 56, לדעתי, מכסה את כל הפרובלימה. סעיף זה אוסר, שרשמי נציב השירות לעשות חוזה בפרד עם עובד.

א. שוסטק: הוא יכול לעשות חוזה על אי-תשלום פנסיה, ואין לזה קשר עם זה.

פ. ויינברג: זה לא בדיוק כך.

היו"ר ע. גוברין: לדעתי, הפירוט שאתם נותנים לסעיף 56 הוא טריוויאלי. סעיף זה מנוסח כהלכה והוא מאפשר לנציבות השירות לעשות כמה פעולות: לקבל מוטחה בלי לתת לו פנסיה, על יסוד חוזה בפרד; אבל החוק הזה נותן אפשרות לפטר עובד, ואם הוא נחוץ למדינה ומסכים לכך אפשר לעשות אתו חוזה מיוחד בגיל יותר גבוה, עם קבלת פנסיה או מסכמת יותר גבוהה; באופן שלפי סעיף זה אפשר לסטור על כל העובדים ששירות המדינה מעוניינים בהם, אם מקבלים שזה בהסכם הדדי. אני חושב שעלינו להשאיר את החוק כמו שהוא.

ז. טברסקי: מה הדין לגבי נשים? - זה אותו דבר, כי בביתנו לאוטי הן יוצאות בגיל 60, וצריך גם כאן להתאים זאת.

א. רימלט: אני מציע להשאיר את הסעיף כפי שהוא, בתוספת הבאה: "אולם רשאית ועדת השירות לפי המלצת נציב השירות להאריך את שירות העובד עד גיל 68 באם עבודתו היא חיונית למדינה".

פ. ויינברג: אולי לכתוב בסעיף 15: "ויהיה חייב להורות כן אם הגיע לגיל 65 אלא אם כן הועסק בהתאם לסעיף 56".

המלה "הסכמה הדדית" עד 65 אין בה הגיון; זה קיים גם עכשיו.

א. סוסטק:

הצעת היא, במקום 65 לטבות ל-68, טפני שבין כה וכה זה בהסכמה הדדית. כי כתוב טעו בד ששירת עטר טנים לפחות, רטאי נציב השירות להורות להוציא אותו וגם העובד רטאי לעזוב, וזה בין כה וכה בהסכם הדדי. גיטה האוטרות, שהיות וזו טדינת עליה צריך להודיע את הגיל, היתה נכונה לו באמת היינו מקבלים עליה טל אנשים אינטלקטואליים.

ב. צ. הראל:

הצעת היא: "רטאי להורות - עד גיל 60; חייב להורות - אם הגיע עד 65, אלא אם כן הוטרך השירות בהסכמה הדדית".

א. סוסטק:

אני מציע כתוספת לטעיף 15 את הטפס: "רטאית ועדת השירות, לפי הטלצת נציב השירות, להעלות את גיל שירותו טל העובד באם עבודתו חיונית לטדינה".

א. רימלט:

ה צ ב ע ה

- 3 - בעד הצעת ח"כ הראל
- 3 - בעד הצעת ח"כ סוסטק
- 2 - בעד הצעת ח"כ רימלט

היו"ר ע. גוברין: עכשיו נצביע בין הצעת ח"כ רימלט ובין הצעת ח"כ הראל.

היו"ר ע. גוברין:

ה צ ב ע ה

- בעד הצעת ח"כ הראל - אין
- בעד הצעת ח"כ רימלט - רוב

ט ע י פ 16

בטעיף זה יש להצביע על טל נקודות שהתעוררו בתוך הועדה, ועל נקודה רביעית שהתעוררה אגב ניסוח. הנקודה הראשונה, לגבי הטקטיסטים: 70% או טני-טליטים. הנקודה הטניה היא, הטניטסטים: 20% או יותר.

ט. ריינט:

הצעות והצעות ח"כ רימלט הן: הטקטיסטים - 70% והטניטסטים נטאר כמו שהוא.

היו"ר ע. גוברין:

אני מציע 75%.

י. ריפתין:

ה צ ב ע ה

- 3 - בעד הצעת ח"כ ריפתין: טקטיסטים
- רוב - בעד הצעת ח"כ גוברין-רימלט
- 3 - בעד הצעת ח"כ גוברין-רימלט: טניטסטים
- רוב - לקבוע טניטסטים 20%
- 3 - בעד הצעת ח"כ סוסטק (80%): ה ט ט י ג ו ת

מכיון טאנחנו מציעים לנכה 100% בהטוואה לטניטסטים 50%, כלומר 30% הפרט טטכורת, טהם 3 פרוטיל על כל אחוז, אנו מציעים בטעיף-קטן (ב) לקבוע אותה תוספת לכל נכות. אבל אם אינו טפוטר בגלל נכות, בכל זאת התנאי הוא, טזה 50%.

ט. ריינט:

תיקון נוטף: מכיון טאחוז הנכות טטפיע על גובה הטניטסטים של הדרגה, וכבר קבענו טטי טטתקבל כנכה זכאי גם לזה וגם לזה, יוצא לאור התוספת הזאת, טזמן קצר אחר טיצא לפנטיה יצטרכו להוטיף לו

בגלל הנכות. בא סעיף-קטן (ג) ומוטרף שלגבי אנשים אלה דרגת הנכות היא הפרט בין הדרגה שבאו בה ובין הדרגה שבה יצאו.

ה צ ב ע ה: הסעיף, בנוסח החדש - בתקבל.

מ.ד. ויינסון: בסיסן (א) היה כתוב "כל עוד לא חזר לשירות" וסעיף 18 קבע מה יהיה אם הוא חזר לשירות. מה קורה כשהוא חזר לשירות ופרט ללא זכות לפנסיה; כי הוא בעצמו עזב בטאלה היא אם הוא חזר לאותה זכות לפנסיה שהיתה לו לפני שעזב בראשונה. השאלה התעוררה ביחוד בקשר עם סידור לנציב הקבע. בסעיף 16 יש לדבר על ענין הוצאת המליו, "כל עוד לא חזר".

הינ"ר ע. גוברין: אני קובע שהצבענו ומסרנו לכם את הניסוח. אנחנו איננו מצביעים פה ניסוחים.

ה צ ב ע ה: הניסוח המתוקן - בתקבל.

ב.צ. הרמל: אני מציע להוסיף לסעיף 16 את המלים: "בתוספת שנות לימוד בבית-ספר גבוה".

י. ריפתין: אני מציע לקיים בירור בענין ההכשרה האקדמאית. התרסטתי מאד שהסברתו של ד"ר נוח, שלפי דעתו סוגים מסויימים של עובדים, יש להקטין את שנות הצבירה לפחות מ-25. הוא אמר שצריך להביא בחשבון את ההכשרה האקדמאית.

אבל לא התרסטתי טוב טכך, סזו כאילו שאלה של הכשרה אקדמאית בלבד. אני חושב שזה מגיע גם לעולה מחוץ-לארץ שעובד כמה שנים בספר ובכנס אחרי כן לפוגגוון המטלטלי. אין לומר ששנות שהותו עם פחות חשוכות בחישוב הותק שלו מזה שהיה בהכשרה אקדמאית. יש שאלות יותר כלליות, כגון שאלת העולים שמגיעים בגיל מסוייט. יש מצב מיוחד של קיבוץ גלויות, שלא כל היהודים בטמאיים פה. מבחינה זו אני חושב, שהטובח הזה - שצריך לצבור 25 שנים, הוא בלתי היאלי ואינו מתאים לצרכינו - לא רק לגבי הרופאים - וצריך להעמיד אותו על מספר שנים יותר קטן. אני מציע, 15 שנים.

א. שווסטק: אני מסכים להצעת ח"כ הרמל בתוספת, שאת ההכשרה הזו מביאים בחשבון רק לגבי אלה שאין להם אפשרות רגילה לצבירה אחרת.

הינ"ר ע. גוברין: אם ללכת לפי הצעת ח"כ הרמל, אז צדק ח"כ שווסטק. אני מקבל מהנדס כי הוא מהנדס, ואני קובע לו אז דרגה מסוייטת רק משום שהוא מהנדס. אבל אי-אפשר להגיד: אתה מקבל אותי כמהנדס, ותשלח לי טסום ולסדתי להיות מהנדס. ח"כ ריפתין מרחיב את המסגרת. לו הכריזו בטדינה שמקבלים מי שהיה בספר, קודם כל אני צריך לבדוק מדוע הוא עזב את הספר.

ה צ ב ע ה

הצעת ח"כ ריפתין, לקבוע את התקופה ל-15 שנה - לא בתקבלה הסתיינות

הצעת ח"כ הרמל - לא בתקבלה

א. שווסטק: אני מציע לקבל את תקופת ההכשרה בחשבון, לאלה שאין להם אפשרות רגילה להגיע לגיל הפנסיה הקובעת.

ב.צ. הרמל: אני יכול להסכים, שתוספת שנות הלימוד תהיה רק כשמגיעים לגיל הפנסיה הסופי, כלומר 65 שנה.

א. רימלט: אני מצטרף להצעת ח"כ הרמל.

היו"ר ט. גוברין: לדעתי סעיף 49 עונה על זה.

ה צ ב ע ה

הצעת ח"כ הראל ושותפיו - לא נתקבלה
הסתליגות לח"כ שומטק

סעיף 18 - נ ת ק ב ל

ס ע י פ א'20

מר ויינס: כל החוק הרי בא לתת קצבה במקום היצויי פיתורין, וזה לא נאמר בשום מקום. לא הצבעתם ובקשום את הנוסח. (קורא את נוסח סעיף קטן א'). בחוק זה הולכנס בסעיף 20 המענק המיוחד במקרה שאדם מת. עד עכשיו נהגו בצורה של מינק מיוחד בחור ביטוח הודל שהיו משלמים לכל טובד. לפי סעיף 25 ו-26 יצא שאדם הזכאי לקצבה יכול לבחור בין ביטוח לאומי ובין פנסיה, או בין תגמולים ובין פנסיה עם תומסת מיוחדת. יצא שאדם שאינו זכאי לקצבה וקרחה לו תצונה והוא זכאי לפנסיה בביטוח לאומי - הנוהג הוא, שהוא מקבל את הביטוח הלאומי פלוס היצויי פיתורין. אותו כלל צריך לחול במקרה שאדם זכאי לפנסיה אלא שלא בחר בה. אבל אז יוצא אבסורד, שהוא יקבל בעד עשורים שנים, למשל, היצויים בבח-אחת. הנוונה היא לא להרע את מצבו אבל גם לא להיטיב, ועל כן נאמר שלמרות שהוא זכאי לגמלה הוא אינו מקבל את הקצבה אלא הוא מקבל את הביטוח הלאומי בעד הנהות פלוס חמל שניט היצויי פיתורין.

י. ריפתי: לגבי הניסוח המוגש היום, אם מבקשים את חוות דעתי עלי, אינני יכול להביע את דעתי אם אין לי אפשרות לעיין בו. אני שומר לעצמי אפשרות לבחון את הנוסח הזה.

ה צ ב ע ה

סעיף א'26 בנוסח המוצע - נ ת ק ב ל

ס ע י פ א'20

מר ויינס: בסעיף זה בא ניסוח אותו העקרון לגבי ביטוח אלמנה ויתומים - שהם רשאים לבחור רק בתנאי שזה למובחהם.

היו"ר ט. גוברין: אנחנו החלטנו שאלמנה וילדיה, בניגוד לחוק, יקבלו יותר.

מר ויינס: זה כבר הוצבע.

ה צ ב ע ה

סעיף א'20 בנוסח המוצע - נ ת ק ב ל

ס ע י פ א'40

מר ויינס: מכיון שהחלט לתת לנכים סכום יתר מאשר למטוררים אחרים והפנסיה גם כן והיה קטורה לדרגת הנכות, מן החכרה להוסיף סעיף שלא היה קודם - כל הנכות לא הייתה חשובה - והוא, איך לקבוע מדי טעם את דרגת הנכות. למחרת זו בא סעיף א'40, שמחייב את הנכה לעמוד בבדיקות ומרשה לממונה לקרוא אותו לבדיקות רטואיות.

ה צ ב ע ה

סעיף א'40, בנוסח המוצע - נ ת ק ב ל

ד. י. ט. 40ב'

מכיון שדרגת הנכות קובעת עכשיו הומכנו את הסעיף הזה, שלא היה קודם. זה בא בעקבות סעיף 23 של חוק

מר ויינס:

הביטוח הלאומי.

לאחר שהמכנו את ענין הנכות לגורם בחוק, ברור שנחוצים הסתייגות האלה; אבל אם זכרוננו אינו מטעה אותי, בחוק הנכים כשקבענו את הנומרות האלו הייתה איזה נדדת פרטור.

היו"ר ט. גוברין:

גם כאן, על כל החלטה של הממונה יש אפשרות לפרוק.

מר ויינס:

כשנאמר בסעיף 40ב' "על ידי התנהגות רעה חמורה", הכוונה על-ידי עלות-הדעת?

א. רילנסה:

אנחנו קבלנו זאת בחוק הנכים ובחוק הביטוח הלאומי, ואמרנו שנשאר ניסוח זה.

היו"ר ט. גוברין:

לגבי סעיף-טטן (2) - בדרך כלל זה מוצדק, אבל יכול להיות מקרה "הרופא" נומר לאדם כי עליו לעבור ניתוח רציני כדי להסתייג את מידת נכותו והאדם מסרב, זה ענין שנוס', ונשאלת השאלה אם אפשר לכפות עליו דבר כזה.

ה. ברגר:

גם זה התפורר בבירורים עם הנכים, ואז באה אותה תשובה: אין להחלות על הדעת הרופא שאיננו חלוי בשום דבר יחשוב לנציב, שמכיון שקבע ניתוח והחולה סירב יש להסתייג. מלבד זאת יש זכות פרטור גם על דבר זה, ותהיה נדדה רפואית נוסף לזה.

היו"ר ט. גוברין:

ארגון הנכים מתנגד התנגדות עקרונית בכלל להפחתות.

א. רילנסה:

יש הסתייגות לה"כ ריפתין, ואח יכולה להצטרף.

היו"ר ט. גוברין:

אני רוצה לשמור לעצמי את זכות ההסתייגות בסעיף זה ובסוד סעיפים אחרים.

א. רילנסה:

ה צ ב ט ה

התיקונים הנ"ל - נ ת ק ב ל ו

פרק ז' לילי - גימלאות ל' ופריים

תוך כדי בירור ענין השומרים מחדש, הוטברו שבהחלט אפשר להשאיר אותם במסגרת החוק הזה, עם תיאומים מסויימים שיחננו לשומרים את כל אותן ההנחות וההקלות הענייניות שנתנו לצבא ואשר נובטות מתוך הדמיון של אצלנו אין שירותים מסויימים של הצבא עם שירותים מסויימים של המשטרה. הנוסחה בפרק השלישי מהווה את התיאום הזה של הדברים, כפי שמובן עם כל הגורמים. (קורא את הפרק).

מר ויינס:

אין נציגות של שומרים, ולכן אי-אפשר לחייב מישהו שיתעץ עם מישהו שאינו קיים, על תחולת החוק הזה.

מר רוזנליין:

אני רוצה לומר, שלאחר עיון בהצעות אלו אוכל להביע דעה.

י. ריפתין:

כמובן, הזכות לחברי הוועדה להסתייג, רציתי רק לשאול את מר ויינס איפה הנוסחיות הדומות לצבא.

היו"ר ט. גוברין:

לזה ניתן ביטוי בסעיף 55ה', כי רק אלה זכאים להגמולים לפי חוק המשטרה.

מר ויינס:

לפי דעת ה"כ ריפתין צריך לשומרים יהיה ועד עובדים, כמו שהוא דרש לגבי הצבא. אני רוצה להגיד לזכות עשה פה, לאחר השיחות שהיו לנו, דבר גדול וחשוב מאד. הם בניגוד למה שהיה קודם בחוק המקורי; ותוליות שונות

היו"ר ט. גוברין:

הממשלה הזאת שהיא התיקונים שבאו פה

של סוטריום שקיימות כבר כיום, כמו מסמר הגבול וכו' - היא נחנה להם
אותן הזכויות כמו לצוה.ל. מסוין כך באו כל אותם החיקונים שיטנו בהצעה
הזאת. אני סבור שלחברי הועדה תהיה זכות, אם ירצו, להסתייג גם מזה.

ה צ ב ע ה

סרק ג' בנוסח המוצע - נ ת ק ב ל
(זכות הסתייגות שמורה לחברי הועדה).

ס ע י ת 57 א

מר ויינס: זו גם כן תוצאה של שינוי סעיף 55. לגבי הסוטריום
החברר שעליהם ללא קוטי יחול החוק החדש, וצריך רק
לדאוג לבטל את הסעיפים הקודמים אשר קבעו פנמיה לסוטריום לתי פזרי המנדט.

ה צ ב ע ה

סעיף 57 א' בנוסח המוצע - נ ת ק ב ל

ס ע י ת 57

מה בענין סעיף 57?

י. ריסחין:

הוא הוצב כולו ללא כל שינוי, אלא שיש להוסיף
חקנות שפוכט עליהן.

מר ויינס:

זכות הסתייגות שמורה לח"כ ריסחין

ס ע י ת 58

היתה הצעת נוסח של איגוד עובדי המדינה, שיהיה כתוב:
"מיום הקמת המדינה". הנוסח הזה עונה יותר על הבעיה.

מר ויינס:

בסעיף 54 נאמר: "בחנאים שנקבעו על-ידי הממשלה".
כשתקנו את הסעיף המחאים כסינו את הדבר הזה?

היו"ר ע. גוברין:

כן.

מר ויינס:

ה צ ב ע ה

סעיף 58 בנוסח המוצע - נ ת ק ב ל

היו"ר ע. גוברין: קבלתי הודעה מהממשלה, שהיא עוד לא החליטה שהיא
שומרת לה את הזכות להסתייג. אנחנו קבלנו לדעת
חיקונים די חיוביים. הממשלה שומרת לה את הזכות, ואם היא תחליט להסתייג
היא תודיע לנו.

היות וגמרנו את החק הזה, אם כי היו לנו חילוקי
דעות עם נציבות השרות - שדברה בשם הממשלה - אני חושב שמבחינת החומר
שהגישו היו עזרו לנו, ואני רוצה להביע את תודתנו לכולם.

אני מבקש את החברים המסתייגים שיפגשו עם היועץ
המשפטי לאחר הנימוח, ונוסח החוק יוצא בדואר לכל החברים על-ידי היועץ
המשפטי. אחרי זה הוא ישב עם החברים שיש להם הסתייגות, יחד אחי, כשבידינו
הנוסח המלא.

מר רוזו ליין: אינני יודע אם נהוג להביע חודה בשם הממשלה. במידה
שזה נהוג ומותר, אני מביע חודה ליו"ר הועדה.

ס ו כ ס: הצעת החוק חונח על שולחן הכנסת.